

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU”
MEDIAȘ

FLORI PE RAMURI

BROȘURA CONCURSULUI INTERJUDEȚEAN DE CREAȚIE LITERARĂ

„RAMURI”

2024

Clasa a III-a

CĂȚELUȘUL MEU

1. Am un cățeluș drăguț,
Ce se joacă c-un căluț.
Îl aruncă și îl prinde,
Că-i căluț de jucărie.
2. El se-nvârte după coadă,
Dar n-o prinde niciodată.
Se învârte, se sucește,
Dar degeaba se obosește.
3. Mititel și frumușel,
Este Toy, cățelul meu.
Nu l-aș da nici pe o mie,
Fiindcă-i o "bijuterie".
4. Îl iubesc și mă iubeste,
Prietenie ca-n poveste!
Sper mereu așa sa fie,
Asta numesc eu prietenie.

Jeler Oana Georgiana

Cls. a-III-a A

Coordonator: prof. înv. primar Chișiu Liliana
Școala Gimnazială "Mihai Eminescu" Mediaș

Prietenul meu necuvântător

Era o zi frumoasă de vară. Păsările ciripeau, soarele încălzea solul cu raze ca aurul, iar cerul sclipea de seninătate.

Era ziua mea, iar eu nici că îmi închipuiam vreo clipă ce surpriză mă așteaptă. Am început să mă pregătesc și să aștept cu nerăbdare invitații. După ce s-au adunat toți, părinții mei m-au anunțat că au o surpriză. Nerăbdătoare topăiam de emoții.

Era o cutie mică cu un cățeluș pe ea. Prima dată am crezut că sunt papucii pe care mi doream de mult, dar cand am deschis cutia, un cațeluș mic a sărit în brațele mele. Avea culoarea maro cu pete albe, cu urechile mici și o față frumoasă.

Am fost foarte fericită să primesc acest cadou și tot restul zilei l-am petrecut cu noul meu prieten.

Bîrsan Sofia Elena Cls. a III-a A

Coordonator, prof. înv. primar: Chișiu Liliana
Școala Gimnazială "Mihai Eminescu" Mediaș

Prietenii

Doi copii micuți drăguți,
Stau sub un copac cu ramuri
Și din ramuri fac săgeți
Ca să le trimită-n geamuri
Ramurile bat ușor,
Și pe alții să-i trezească!
În al lor trupușor,
Fiorul de a ieși din casă.

Bîrsan Sofia Elena Cls. a III-a A
Coordonator, prof. învăț. primar: Chișu Liliana
Școala Gimnazială "Mihai Eminescu" Mediaș

Cățelușul meu

Lucky este un cățeluș,
Cu blana ca de pluș,
Culoarea lui e cafenie,
Cum îmi place mie.

Seara ne plimbăm prin parc
Și în curte ne jucăm,
Cu tine și cu Marc,
Tot timpul ne distrăm.

Lucky este un cățeluș,
Frumos și jucăuș,
E cuminte și curios,
Uneori e și serios.

Drăgălaș și pufos,
Bun și prietenos,
Doar Lucky e cuminte mereu,
Cățelușul meu!

Hadâmbaș Lucas-Victor
Clasa a III-a A
Coordonator: Prof. învăț. primar Chișiu Liliana
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Mediaș

Cel mai bun prieten al meu

Cățelușul meu Karl a venit în familia noastră acum doi ani și a fost cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată. Este un Border Collie, pictat în alb și negru, jucăuș și foarte inteligent, mereu iubitor și rareori neascultător.

Lui Karl îi place mereu să se joace cu noi, dar și cu ceilalți câini de pe strada noastră. Ochii săi albaștri oglindesc iubirea pe care ne-o poartă și bucuria de-a ne revedea când fratele meu și cu mine ne reîntoarcem zilnic de la școală.

Prin urmare, am creat o listă cu zece motive pentru care Karl este cel mai bun prieten și iubitor câine:

1. Când sunt supărat, el vine și se așează lângă mine și mă înveselește cu privirea lui caldă.
2. Când sunt plictisit, el mă amuză mereu cu ghidușiile pe care le face.
3. Când sunt singur acasă, timpul trece mai repede dacă ies în curte și mă joc împreună cu Karl.
4. Când sunt bolnav, prezența lui îmi aduce confort și mă încurajează.
5. Karl este foarte inteligent: de aproape un an nu mai ronțăie și nu mai strică aproape nimic din curtea noastră!
6. Cățelul meu a fost ușor de dresat și a învățat foarte rapid regulile casei noastre.
7. El este prietenos și blând cu toată lumea care ne vizitează.
8. Karl este un câine foarte curios și protector atunci când merg cu el la plimbare în parc.
9. El este foarte recunoscător pentru recompensele și cadourile pe care le primește de la noi, dar cel mai mult îl bucură să ne jucăm împreună.
10. Karl este cel mai sincer și fidel prieten pe care mi l-aș fi putut dori.

De când a devenit membru al familiei noastre, cățelul nostru ne-a adus doar bucurii și iubire necondiționată!

Din acest motiv, îi sfătuiesc pe toți părinții să ofere copiilor lor șansa de-a avea un prieten atât de bun, cum este Karl pentru mine!

Hadâmbaș Lucas-Victor

Clasa a III-a A

Coordonator: Prof. înv. primar Chișiu Liliana
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Mediaș

Bobi, cățelușul meu

Eu am un cățeluș
Și e tare jucăuș.
Îi place să șadă,
Dar nu-i place să cadă.

El pe mine mă iubește,
Pe mama mereu o urmărește.
Așteaptă mâncare și apă,
Dar și puțină joacă.

Bobi îl cheamă,
Și îi sunt ca o mamă.
Nu vorbește chiar deloc,
Doar latră din loc în loc.

Acesta e al meu cățeluș,
Și nu uitați, e tare jucăuș!
El ne iubește pe toți
Și ne apără de hoți.

Roșca Rania

Clasa a III-a A

Școala Gimnazială *Cireșarii* Mediaș

Profesor coordonator: Szasz Maria-Cristina

Prietenul meu necuvântător

Un prieten adevărat
Prieten mic adevărat,
E motanul meu pătat,
Fuge, sare și se-nvârte,
Este Tomy cel cuminte.
Jucăria preferată,
E o minge colorată,
Iar mâncarea favorită,
Sunt bomboanele de vită.

Câteodată când mi-e greu,
Este lângă mine mereu,
Mă iubește și mă pupă,
Supărarea mi-o alungă.

Iagăru Evelyn cls. a III-a A
Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș
Coordonator, prof. învă. primar Chișiu Liliana

Clasa a IV-a

Amicul meu

Eu sunt un băiat de 11 ani, plin de viață și dornic de aventură. Într-o zi de primăvară am găsit un pui de cățel abandonat pe o stradă. Cățelușul, mic și speriat, a fost luat acasă de mine și botezat Max. Din acea clipă am devenit de nedespărțit.

Ne petreceam zilele jucându-ne pe canapea. Chiar dacă Max nu putea vorbi, simțeam că îl înțeleg perfect. Când eu aveam o zi grea, Max era mereu lângă mine, oferindu-mi liniștea de care aveam nevoie.

Anii au trecut, iar eu am învățat de la Max lecții prețioase despre loialitate și prietenie adevărată. Chiar și fără cuvinte, Max îmi oferea iubire și alinare, demonstrându-mi că prietenia adevărată vine din inimă.

Cățelușul găsit într-o zi însorită de primăvară a devenit cel mai bun prieten al meu!

Toma Sergiu
Clasa a IV-a B
Școala Gimnazială Nr. 7, Mediaș
Prof. învă. primar Danciu Cristina

Prieten de nădejde

La căsuța de la țară
Petrec fiecare vară.
Din zori și până în seară
Stau cu prietenul meu afară.

Am un cățeluș drăguț,
Tare blând și jucăuș.

Mă păzește, mă iubește
Și de rele mă ferește.

Iar când vara se sfârșește,
Tristețea mă copleșește!
Un prieten părăsesc,
Căci la școală eu pornesc.

Dar mă-ntorc cu bucurie
În ograda mea din sat,
La cel ce mi-a fost odată
Un prieten devotat

Vlad Tudor
Clasa a IV-a B
Școala Gimnazială Nr. 7, Mediaș
Prof. înv. primar Danciu Cristina

Orhideea, prietena mea

Ea este planta mea frumoasă,
Care m-așteaptă acasă în geam,
Semeață și nerăbdătoare,
Să ia o gură de soare.

Ea multă apă nu dorește,
Că apa multă-o ofilește,
Vrea doar să fie mângâiată
Și toată ziua alintată.

Czika David
Clasa a IV-a B
Școala Gimnazială Nr. 7, Mediaș
Prof. înv. primar Danciu Cristina

Clasa a V-a

Prietenul meu necuvântător

Jumpy este un cățeluș
Cumințel și tare drăguț.
Toată ziua sare prin curte
Să se arunce după minge.

El mănâncă și carne uscată,
Lapte, ouă și ciocolată.
Blăniță din ciocolată avea
Dacă sărea după minge da,da!

Jumpy este cumințel de fel,
Stăpân al casei e.
Îi place să danseze
Pe melodiile mele.

În aerul liber de munte,
Cu trucerile lui
Bine învățate de mic,
Va ajunge un campion vestit .

Șimon Alexandra, clasa a V-a A
Școala Gimnazială nr. 7, Mediaș
Coordonator, prof. Viorica Dimitriu

Cookie, prietenul meu necuvântător

Cookie este un cățel,
Drăgălaș și mititel.
E cam bătrânel (8 ani)
Dar pare un băiețel.

Toată ziua ar dormi,
Ar mânca și-ar sforăi,
S-ar juca și s-ar plimba,
Ca un adevărat pașă.

Când la școală am plecat
Cookie este supărat.
Ușa o pândește
Până mă reîntâlnește.

El nu știe să vorbească,
Însă știe să iubească.
E un prieten unicat.

Hangi Jessica, clasa a V-a A
Școala Gimnazială Nr. 7, Mediaș
Coordonator, prof. Viorica Dimitriu

Eevee

Prietena mea necuvântătoare
E-o pisicuță pufoasă tare.
Pe ea Năsuc Eevee o cheamă
Și gheruțele-i sunt armă.

Pe pisici ea le atacă
Și pe câini dac-o provoacă.
Toată ziua s-ar juca,
Pe loc să stai, nu te-ar lăsa.

Blana albă-neagră este
Și niște maro-i priește.
Un năsuc micuț ea are
El e roz ca și o floare.

De apă îi este frică
Că doar este o pisică.
Ce-i drept, prietena mea
E frumoasă ca o stea.

Barza

Barza noastră cea frumoasă,
Este mare și voioasă.
Ea prin ouă se-nmulțește,
Zboară și mă amețește.

Grațioasă, migratoare,
Ea caută de mâncare.
Primăvara ne-nsoțește
Iar toamna ne părăsește.

Pana-i albă, ciocu-i roșu,
Carnivor-o știe moșu`!
Picioarele-i sunt roșii, lungi
Cu ele nu te scufunzi.

Atunci când în migrație pleacă
Puii primii o să treacă.
În concluzie barza noastră
Este chiar miraculoasă.

Szasz Elena Alyssa
Clasa a V-a A
Școala Gimnazială *Cireșarii* Mediaș
Profesor coordonator: Lăcătușu Daliana

Prietenul meu necuvântător

Prietenul meu este un cățeluș frumos, pe nume Pufi. El este un minunat Bichon Maltez și este de culoare albă. Abia dacă are 2 anișori. Adoră plimbările, la fel ca mine.

Într-o bună zi, anul trecut, prin vară, am ieșit cu el la plimbare prin parc. Și tot mergând noi pe acolo, dintr-o dată ne-a sărit un câine în față. Pufi a început să latre la el și s-a smucit din lesă. Din păcate eu nu am mai apucat să îl prind pentru că a fugit prea repede. Micuțul meu prieten a ajuns într-un final la ieșirea parcului și, pentru că afară ploua, s-a murdărit foarte tare. Eu, în timp ce alergam după el să-l prind, am căzut și mi-am rupt piciorul, și bineînțeles că nu am mai putut alerga după el. Am fost atât de îngrozită.

Pe atunci nu știam, dar imediat după ieșirea parcului, era o familie care aștepta la coadă la cofetărie. Această familie l-a văzut pe Pufi singur și dezorientat și i s-a făcut milă de el. I-au ieșit în cale, l-au luat în brațe și l-au dus acasă la ei. Eu am sunat-o pe mama și i-am spus să vină după mine. Am ajuns într-un final la spital și mama a continuat să îl caute pe Pufi, dar nu l-a mai găsit.

După 2 săptămâni, când m-am vindecat, am pus afișuri peste tot în oraș pentru a semnala că îmi lipsește câinele. Am așteptat cu nerăbdare să sune cineva, să mă caute, dar zilele treceau și nu primeam niciun semn.

Peste câteva zile, femeia care l-a găsit pe Pufi a văzut afișul meu și a sunat la numărul de telefon pe care l-am notat pe afiș. Doamna aceea mi-a pus ca ea îl are pe Pufi și ca am putea să ne vedem. Desigur, imediat am acceptat și ne-am întâlnit. Ardeam de nerăbdare. Mă întrebam mereu dacă acea doamna îl avea pe Pufi al meu. Am stabilit un loc unde să ne vedem și am stabilit și o ora la care să ne întâlnim.

Când l-am văzut pe Pufi, nu mi-am mai încăput în piele de fericire. Ne-am bucurat foarte tare amândoi de revedere. Copiii acelei familii s-au întristat foarte tare pentru că trebuia să își ia adio de la Pufi, dar cu toate acestea a trebuit să o facă, și-a luat adio cu lacrimi în ochi de la el și din acel moment am stabilit că acești copii pot să îl vadă pe Pufi ori de câte ori vor ei.

Pufi mi-a pricinuit atât suferință, cât și bucurii, dar mai mult de atât, m-a învățat să împart bucuriile mele cu ceilalți și așa am câștigat și prieteni minunați de care sunt mândră.

Wass Andra Cătălina- clasa a Va,
Școala Gimnazială Bazna
Prof coordonator Muțeanu Oana Mihaela

Amos

Eu unul sunt un băiat jucăuș și activ, iar când ies afară în curte, tot timpul mă joc cu câinele meu Amos.

El are aproape șapte ani și este un labrador cu culoare pielii a unui golden retriever. Amos iubește plimbările și este foarte jucăuș. Lui Amos îi place cel mai mult să îl mângâi pe burtică și pe cap. El are multe mingi și jucării cu care ne jucăm împreună.

Amos este un câine foarte deștept, el poate să șadă și să dea lăbuța la comanda. Cel mai mare defect al său este că dacă îi dăm drumul din lesa cât timp suntem la plimbare el nu stă locului. Amos este un câine inofensiv și nu îți va face nimic rău.

Amos este cel mai frumos și cel mai bun câine din lume.

Îl iubesc pe Amos!

Crișan Victor, clasa a VI-a B
Școala *Mihai Eminescu*, Mediaș
prof. Raluca Morari

Prietena mea, Peaky

Vreau să vă povestesc despre cadoul meu preferat pe care l-am primit de la părinții mei. Era într-o seară când tatăl meu m-a chemat afară la mașina să-mi arate ceva. Când am deschis ușa mașinii am văzut o cutie mare în care era cel mai frumos lucru... era un cățeluș micuț de numai o lună, de culoare alb cu maro, o privire tare prietenoasă și puțin speriată. A fost cea mai frumoasă seară, deoarece mi s-a îndeplinit o dorință pe care am avut-o de mult timp.

Am adus-o imediat în casă și așa am început să ne cunoaștem și să ne imprietenim. Am numit-o Peaky, un nume care mi s-a părut perfect pentru ea, deoarece este mică, frumoasă și tare dragălasă, are urechile mari ca de "elefant" pe care le ciulește ori de câte ori aude ceva, ochișorii ei sunt mici și maro, iar codița ei este ca o antetă pe care o mișcă tot timpul. Peaky este un pechinuz năzdrăvan, neascultător și tare încăpățânat, face numai ce vrea ea, degeaba vreau să o fac să mă asculte.

Viața mea s-a schimbat din aceea zi, am primit o mare responsabilitate, Când mă trezesc dimineața mă asigur că a luat masa, îi fac curățenie în căsuță și îi așez jucăriile pe care le intinde prin toată curtea, aceleași lucruri le fac și seara înainte de culcare. Cațelușa asta mică face și năzbătii, roade și duce papuci peste tot prin curte, rupe florile și imprășteie pământul, mănâcă capșuni și mai nou s-a împrietenit cu pisicile pe care încercă să le imite cățărându-se peste tot.

Acum are cinci luni și am devenit cele mai bune prietene, când sunt la școală aștept cu nerăbdare să ajung acasă, deoarece știu că acolo este Peaky a mea care se bucură enorm încă de când aude cheia portii, deoarece știe că vin acasă.

Imi petrec tot timpul meu liber cu ea, ne jucăm mult, iar când nu o supraveghezi reușește să se strecoareși să facă rele. Aceasta este mica mea jucărie, pe care o iubesc enorm de mult și sunt tare mândră că este prietena mea.

Ștefana Vassi, clasa a V-a C
Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș
prof: Raluca Morari

Prietenul meu necuvântător

Rocky este un cățeluș ,
Parcă zici că e de pluș.
Cu blana lui albă , pătată ,
Îl faci dalmațian de-ndată.

Rocky este cel mai bun ,
Mă ascultă , când îi spun
Că eu îl iubesc mereu ,
Și e cățelușul meu .

Rocky e un cățeluș ,
Drăgălaș și jucăuș .
Toată ziua s-ar juca ,
La plimbare ar pleca.

La plimbare când îl duc ,
Zici că este un haiduc ,
Își marchează teritoriul
Și își apără stapânul .

El e cu mine mereu ,
Și la bine și la greu ,
Când sunt trist mă-nveselește
Și tare mult el mă iubește .

Și el aproape mereu ,
Sare-n ajutorul meu ,
Dacă cineva încearcă ,
Să îmi facă rău vreodată .

El se mârâie și latră
Pe dușman el îl atacă ,
Scoțând colții ascuțiți
Parcă zici că-s niște zimți .

Victor Vătășelu, clasa a V-a B
Școala *M. Eminescu* , Mediaș
prof. Adriana Suciu

ROCKY

Prietenul meu necuvântător este un cățeluș bichon pe nume Rocky. El este un cățeluș de talie mică, cu blană albă și pufoasă. Rocky este un cățeluș foarte energic și jucăuș.

De fiecare dată când vin acasă de la școala el vine alergând înaintea mea și de ridica in doua lăbuțe.El este un cățeluș vesel, iar de fiecare dată când face vreo boacăna și îl cert, el vine și se așază cu burta in sus.El este un prieten necuvântător minunat deoarece el este o fire blândă și sensibilă ca un om, doar că nu vorbește.

Îl iubesc pe Rocky.

Raul Vlaicu, clasa a VI-a B
Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș
prof: Raluca Morari

Prietenul meu necuvântător

Prietenul meu necuvântător este Mox,câinele meu și pot spune că îl iubesc.El are vârsta de 6 ani și este o combinatie între rasa bichon și rasa copoi ardelenesc.Mama acestui grăsan se numea Bella,iar sora lui se numea Vera.Mox este micuț,cuminte,puternic și aleargă foarte repede.

Este un câine care nu te prea ajută în situația în care un hoț îți intră în curte deoarece va porni imediat spre el,și nu,nu vrea să îl alunge , vrea să se împrietenească cu el.Dacă hoțul nu vrea să se împrietenească cu el , Mox va lătra la el până când hoțul vrea să fie prieten cu el.Mox nu are ce să îți facă,maxim se va apropia de tine și îți va rupe șosetele pe care le ai în picioare.Culoarea blănii de pe cap este albă,urechea stângă este maro si cea dreaptă este albă,iar blana de pe corp, picioare si coadă este albă cu pete maro

El este primul meu prieten necuvântător pe care l-am avut și singurul lucru care mi-aș fi dorit să îl facă este să vorbească.

Antonio Miloșan Fetean, clasa a VI-a B
Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș
prof: Raluca Morari

Prietenul meu necuvântător

Pe Rufus, porcușorul meu de guineea, l-am cumpărat acum 3 ani și de atunci am devenit prieteni buni.

Rufus nu face prea multe, din când în când se mai plimbă prin cușca lui se mai joacă cu o minge pe care dacă o rostogolește face sunete de clopoțel dar cel mai mult și mai mult lui Rufus îi place să doarmă. Ar putea dormi aproape toată ziua. El se obișnuiește greu cu oamenii, asta dacă ei nu îi dau de mâncare, dacă îl hrănesc devin cei mai buni prieteni. Să fiu sincer nu e tocmai ușor să îi curăț așternutul din cușcă aproape zilnic dar este un preț mic de plătit pentru a avea un animal de companie adevărat. Înainte sa îl cumpăr am avut numai pești pe post de animale de companie și din păcate au murit toți sper ca Rufus să nu sufere aceeași soartă ca ei cel puțin nu așa devreme.

Sunt fericit că Rufus e animalul meu de companie și prietenul meu. Nu aș fi vrut alt animaluț, el este perfect pentru mine.

Tudor Custelcean, clasa a VI-a B
Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș
prof: Raluca Morari

Un prieten adevărat

Prietenii adevărați, un subiect destul de sensibil de abordat.

Prietenii își spun secrete și anumite sentimente sau gânduri. Dar unele persoane care se prefac că îți sunt prieteni și în care ai avut încredere te pot trăda și pot divulga secretele tale altor persoane. Eu vorbesc din experiență pentru că și eu am pățit exact la fel, am crezut că în persoana de lângă mine pot avea încredere și eram sigură că nu mă va dezamăgi dar sa dovedit a fi o altă persoană, o altă latură a feței. Încet încet am început să îmi pierd încrederea în mine și mai ales, în oameni. Dar se ridică următoarea întrebare: putem găsi prietenii adevărați? Eu nu am crezut asta, până într-o zi în care viața mea s-a schimbat complet.

Era o zi friguroasă de iarnă. Eu eram la mine în cameră, studian despre stele. Dintr-odată se sud câinii cum latră în fața casei mele. M-am uitat pe fereastră să văd ce se întâmplă. Doi câini au atacat un pui de cățel. Mi s-a făcut milă așa că mam dus să sanvez puiul de cățel. Am izgonit ceilalți câini. Puiul de câine fusese zgâriatde ceilalți câini. Nu puteam să îl las acolo pe sârmanul cățel fiindcă în cele din urmă ar fi pierit, așa că am decis să îl iau acasă. Mama a fost de acord să țin acest cățel. L-am spălat, l-am hrănit, i-am dezinfectat rănilile și mam jucat cu el. În cele din urmă a adormit la mine în brațe. Am fost surprinsă să văd câtă încredere a avut în mine, aș fi vrut și eu să am așa de multă încredere în alte persoane. Eu miam luat cartea cu stele și am început să

studiez despre stele. Mă mai uitam din când în când la câțel să văd cum doarme. Dormea liniștit la mine în brațe însă încă nu puteam să nu mă mai întreb: cum are atâta încredere în mine? Un singur lucru a mai rămas, trebuia să îi aleg un nume. I-am pus numele Sirius, este un nume cu o semnificație dar asta vă voi spune mai târziu. Ani treceau și Sirius creștea tot mai mult și era tot mai frumos și mai cuminte. Îl simțeam lângă mine la fiecare moment al vieții mele. El ma ajutat să îmi recat încrederea în mine și în oameni, întradevăr, a fost greu dar el ma ajutat. Comportamentul lui ma ajutat să îmi dau seama că toți greșim și că oamenii se schimbă și sunt diferiți, dacă cineva te dezamăgește nu înseamnă că toți te vor dezamăgi, viața merge înainte, nu trebuie să trăim în trecut sau cu resentimente. Lui Sirius puteam să îi spun tot ce aveam pe suflet fiindcă știam ca el nu mă va judeca și va încerca să mă ajute așa cum poate. Întradevăr nu putea vorbi cu mine dar în unele situații e de ajuns ca cineva să stea lângă tine și să te asculte, și chiar asta face Sirius, era lângă mine în orice moment dificil și mă asculta. Când eram descurajată, obosită sau tristă el era lângă mine și încerca să mă ajute cu moralul. Chiar dacă nu vorbește, uneori îmi dau seama ce vrea să zică din privirea lui sau prin acțiunile pe care le face și asta mi se pare cel mai frumos lucru deoarece simțeam că mă apreciază și că mă iubește. Nu vreau să spun că nu face asta și acum, din contra acum e mult mai atent la stările mele dar atunci treceam printr-o perioadă mult mai dificilă. Era să uit, haideți să vă spun de ce i-am pus numele Sirius. Sirius este numele stelei mele preferate. Este a doua cea mai strălucitoare stea de pe cer. Așa strălucește și câinele meu Sirius în viața mea. El mi-a luminat gândurile și ma ajutat să îmi înțeleg mai bine sentimentele și cum să gestionez anumite situații. Nu credeam că un câine te poate ajuta așa de mult.

Uite așa mi-am făcut un prieten adevărat. Toată această experiență ma ajutat să îmi dau seama că nu ști când sau unde poți găsi un prieten adevărat. Un prieten adevărat poate fi cineva la care nu te aștepți. Mi-am dat seama că un câine poate fi mai loial decât un om.

Andreea Rebeca Tarko, clasa a VI-a B
Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș
prof: Raluca Morari

El

Am intrat în bucătărie și m-am așezat la masă. Aștept ca bunica să termine de pregătit mâncarea pentru noi două. Venisem de afară. Îmi place să mă plimb, mai ales prin ploaie. Sunt udă, asta e clar, dar nu îmi permit să-mi schimb hainele de fiecare dată când mă duc pe afară.

Suntem numai eu și bunica în tot apartamentul. Nu e mare, dimpotrivă, camerele sunt mici, la fel și baia, și bucătăria. Dacă tot veni vorba despre bucătărie, pereții erau „alb de lapte”, din câte am auzit. Dar în opinia mea era un alb mai murdar, care a devenit mai gălbui cu timpul. De la mijloc în jos, este lipit un tapet (care, apropo, cade), de parcă ar schimba esteticul de spital. Toate încăperile sunt întunecate. Factura la lumină a crescut semnificativ, așa că trebuie să facem „economie”, chiar și dacă nu vezi noaptea. Îți aprinzi o lumânare și ești numai bine.

Dacă nu v-ați dat seama, nu o ducem prea bine cu banii. Părinții mei știu asta, și întradevăr, ne trimit, dar niciodată îndeajuns. Mi-am dat seama că fratele meu Matei e mult mai noro-

cos. Parinții, pe el, l-au luat în Germania cu ei iar pe mine m-au plasat în grija bunicii. Mi-au spus că sunt oricum „prea mică” și că „nu m-aș descurca într-o școală germană”. Nu le-am crezut scuzele. Îi auzisem certându-se. „Nici măcar în română nu ești capabilă să vorbești.” Adevărul e că nu prea pot să vorbesc, în general. Am crezut că e vina mea. Păcat că nu a putut nimeni să-mi explice că nu așa funcționează dizartria. De atunci, refuz să mai vorbesc. Decât să-i dezamăgesc pe toți aunci când îmi deschid gura, mai bine tac. Dar asta nu înseamnă că nu pot citi sau să ascult. Îmi place să citesc toate tipurile de cărți și să ascult legendele pe care bunica le spune la masă. Nu sunt ca cele pe care le citesc la școală sau în cărți. Sunt cu totul unice.

Bunica se întoarce, având la ea două bliduri cu ciorbă. Se așează la masă și începe a-mi povesti despre nu știu ce spirite

Ora doi dimineța, și încă nu dorm. Lumina de afară, care pătrunde prin geam, se revarsă pe un singur obiect din cameră, acela fiind ceasul. Îmi arată că e prea târziu ca eu să fiu trează. Da, sunt obosită, dar nu fizic. Doar acum câteva clipe m-am oprit din plâns și am fost lăsată cu un gol în stomac.

Mă doare capul, așa că mă ridic pentru a mă duce după un pahar cu apă. Îngheț când **ÎL** văd. Golul pe care îl simțeam a fost înlocuit cu o lamă care pătrunde prin sufletul meu: frică. De la fereastră, mă privește o făptură, o figură, un monstru, CEVA, care se holbează la mine. Eu nu puteam să țip, nu puteam să urlu, sau să strig după cineva. Rămân pur și simplu încremenită. Mă holbam înapoi.

Însă, după câteva momente de făcut acest lucru, am putut în sfârșit să mă uit în altă parte. Credeam că m-am calmat, dar simt cum lacrimi se formează în ochii mei și încep să văd estompat. Nu mai am putere nici să mă ridic ca să fug. Îmi așez pur și simplu capul înapoi pe pernă, întorcându-mi spatele noului meu prieten „mut”, ca și mine. Încep să „plâng silențios”, abilitate pe care o dobândești atunci când plângi des și nu vrei ca cineva să te audă. Îmi trag pătura pe mine și îmi strâng ochii tare, dorind ca acea creatură să mă lase în pace.

Dar simt ceva. Dar defapt *ceva* își poartă mâna lui prin părul meu. Era blândă, dar subțire, un pic deformată. Chiar nu știu de ce nu m-am speriat în acel moment, dar poate pentru că, nimeni nu a mai făcut asta și îmi doream foarte mult. Eu doar mi-am îndesat fața mai adânc în pernă. Tac, ca de obicei. Pentru prima dată, cineva, respectiv, ceva, mă mângâie blând ca să mă calmez și să adorm. Nici măcar nu-mi mai era frică, nici amenințată nu mă mai simțeam. Îmi ține companie, nu mă lasă să plâng singură și acest fapt, a însemnat mult pentru mine.

Pentru că refuz să vorbesc, asta automat înseamnă că nu am cu cine sta la școală. Nimeni nu vrea să-și petreacă timpul cu o fetiță care nu poate scoate un singur cuvânt din gură, așa că mă ignoră. Dar nu mă plâng. Mai bine să mă ignore decât să mă ia în batjocoră.

Grăbesc pasul când mă uit la ceas și observ că aproape se sună de intrare. M-am trezit târziu pentru școală și încă sunt foarte obosită. Totuși, când am început să fug, cineva mi-a atras atenția. Într-o alee îngustă, după niște tomberoane, mi-am văzut tovarășul, iar. Dar de data asta puteam să-l văd mult mai bine. M-am oprit din fugă și ușor, m-am apropiat de el. Am observat că era un pic mai înalt de doi metri, avea brațe și picioare subțiri, dar lungi. Îl puteai pierde în umbră, dacă nu erai atent. Dar nu părea agresiv, părea chiar blând. Îmi înclin capul într-o parte și îi

zâmbesc. Și-a înclinat capul și el, la rândul lui capul, dar părea un pic confuz. Poate pentru că nu sunt înspăimântată de cum arată. Dar nu am putut să stau, așa că trebuia să-mi văd de drum.

Chiar nu e așa rău. Nu cred că l-aș putea descrie mai bine decât am făcut-o, sau să îmi dau seama ce e el, defapt. Poate chiar așa o să-l numesc: El. Atunci când o să vorbesc despre El, nu o să-i treacă nimănui prin cap că eu nu mă refer la o ființă umană. Au mai fost momente în care l-am mai întâlnit, de obicei când eram obosită sau aveam nevoie de cineva lângă mine. Acum îl văd ca prietenul meu necuvântător. E ca mine, e tăcut, mă înțelege. Comunicăm prin fapte, ceea ce rar mai văd în viața oamenilor.

De obicei dorm puțin, bunica îmi spune în fiecare noapte să dorm mai mult, dar nu o ascult. Nu sunt încăpățânată, dar pur și simplu am probleme cu somnul. Câteodată refuz să dorm din cauza coșmarelor. Ea, normal că se îngrijorează, se asigură în fiecare seară că mă pun la 21 în pat, dar asta nu a schimbat nimic. Dar în seara asta, am ascultat de ea și am adormit pe la 23. Sunt obișnuită cu 4 ore de somn, așa că, involuntar, m-am trezit la 3 dimineața. Îmi simt capul greu, degetele amorțite și mă doare capul groaznic. Nu pot să-mi dau seama dacă e pentru că nu am mâncat sau din cauza lipsei de somn. Până la urmă, realizez că trebuie să fac ceva, că nu mă pot culca înapoi, așa că mă gândesc să mă furișez după ceva de mâncare.

Prin întunericul dens, încerc să mă descurc cu o amărâtă de lumânare, care debea ardea. Până la urmă ajung unde voiam, la frigider. Îl deschid și încerc să fac cât mai puțin sunet, pentru că ultima chestie pe care mi-o doresc e să mă prindă bunica că mă furișez la ora asta, în bucătărie. Atunci, nu am luat în considerare gândul că această idee poate fi una proastă, pentru că și-ar fi dat seama că ceva lipsește din frigider. Dar nu a mai fost cazul. După ce lumina frigiderului s-a propagat prin cameră, altceva mi-a atras atenția.

Pe alba față de masă, unde de obicei ne mâncăm ciorba, se află niște foi galbene de jurnal, pe care aproape nu le-am observat. Sunt mototolite și mâzgălite, unele chiar și rupte. Din curiozitate, mă apropii de ele, lăsând ușa frigiderului deschisă. Acum, chiar că mi-aș încasa-o de la bunica, dar asta era ultima mea grijă. Lumina de la frigider e mult mai bună decât cea a lumânării, chiar dacă fac „risipă de curent”. Acum că mă uit mai bine, observ că e scrisul bunicii, dar nu-mi amintesc ca ea să dețină vreun jurnal. Sau, poate că are un jurnal în care își scrie toate poveștile. Paginile sunt numerotate: 151, 152, 153. Probabil nu e prima oară când scrie în acel jurnal. Doar nu a început de la mijloc. Totuși, am început să le aranjez într-o oarecare ordine. Am observat că erau foarte puține cuvinte pe o singură fișă, ceea ce a făcut totul mai complicat. Am luat-o cu începutul, și am început să citesc.

„- Mama! Tata! E un monstru sub pat! Ar striga cel mic, după ai săi. Dar nimeni nu-i răspunde. E lăsat singur, cu urâtenia în fața sa. Părinții sunt cei care sunt în viața lor pentru a-i proteja. Pentru a fi sigur de asta, există cineva care-i testează: Apare noaptea, o creatură direct din coșmarele copiilor. Îi face să plângă și le transformă coșmarele în realitate. Câteodată, trebuie să faci rău ca totul să fie bine. Dar se mânie când vede că sufletele suferă mai mult decât ar trebui, din cauza singurătății, așa că, de îi arată că are un suflet bun, o să-l păzească.”

Mă opresc din citit pentru câteva momente. A trebuit să mă așez pe un scaun, dar găsesc pe podea ultima foaie. Mi-am dat seama că este despre El. Nu credeam că buni l-ar cunoaște. „Iubește-l, ai grijă de el, ascultă-ți copilul fericit. Sau nu. O va face monstrul din dulap.”

Mă holbez la acel scris dezordonat. Rămân împietrită, ca în prima zi în care l-am văzut. Însă, mi-am revenit rapid. Surprinderea mea este înlocuită cu un mic râs, la ultima propoziție. Se pare că El este prietenul calm și discret, al tuturor copiilor necăjiți.

Lumânarea s-a stins, lăsând în urmă o dâră subțire și transparentă de fum. Oricum, știam că nu am citit singură aceste scrisori, și nu m-a deranjat. Am zâmbit, știind că e în spatele meu. El v-a rămâne prietenul meu necuvântător.

Maria Sîmboan, clasa a VI-a B
Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș
prof: Raluca Morari

Clasa a VII-a

Umbra

Ne- am cunoscut într- o noapte,
În lumina pașnică a lunii.
A apărut pe neașteptate,
După cum ar spune unii.

Știam că e puțin ciudat,
Dar nu mi- a prea păsat.
Și de atunci ne- am apropiat,
Dar acum s- a terminat.

Știe doar să mă provoace.
Nici nu cred că mă mai place.
Nu gândește,
Nici în ochi nu mă privește.

E exact ca mine.
Mă urmărește.
Mă copiază,
Mă idolatrizează.

Simt că vorbesc singură.
Că nu- i pasă deloc.
Și încep să fiu sigură
Atunci când stă în loc.

Nu- l mai vreau, nu- l mai suport.
Mai bine rămân așa.
Nu mai depun niciun efort.
Vreau să rămân cu mintea mea.

Oricum e doar în capul meu.
De fapt, el nu există.
Așa îmi spun tot mereu.
Sunt doar singură și tristă.

E o pată de întuneric.
Mi- e greu să recunosc.
Îl ignor ca pe generic.
Parcă nici nu îl cunosc.

Fără el sunt incompletă.
N- am pe cine să ador.
Dar e doar o siluetă,
Al meu prieten necuvântător.

Raissa Miclea, clasa a VII-a B
Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș
prof: Raluca Morari

Prietenul meu necuvântător

Nu mi-a spus nimeni faptul că „acasă” pot fi trei locuri. Primul loc pe care eu îl consider „acasă” este casa părintească. Cea de-a doua este casa Domnului, iar cea de-a treia, pentru mine, este plaja.

Nu știam de ce oameni compară iubirea la prima vedere cu un copil care privește prima dată marea, acum știu. Prima dată când am fost la mare m-am îndrăgostit de ce era în fața mea, voiam să mă trezesc cu nopatea-n cap și să merg să văd oceanul, valurile și nisipul. Când am ajuns am observat cum cerul împărțea frățeste, cu apa, orizontul. Nisipul delicat îmi gădila picioarele, iar cu fiecare pas pe care-l făceam lăsam un gol în făina de piatră. Valurile mării se auzeau precum o simfonie scrisă de Mozart, splendidă și elegantă. Gelatina verde din apă, erau algele, care mă vizitau din vreme-n vreme, pe neașteptate. Odată cu trecerea timpului se apropia apusul, un contrast fermecător între roșu, portocaliu, galben și albastru. A doua zi am văzut răsăritul, la fel de excepțional precum apusul. O bilă de foc se vedea în zare, cum se juca de-a v-ați ascunselea cu cei care o priveau, seara se ascundea, iar dimineața ieșea din ascunzătoare.

Acest loc îl numec,, acasă ”, deoarece marea este prietenul care mi-a ascultat gândurile, fără a mă judeca.Zilele treceau, iar eu nu voiam să-mi părăsesc prietenul. Încă cred,că sunt pe malul mării sub o hartă a viselor împlinite în lumină, lângă prietenul meu drag care avea, în fiecare seară, un tatuaj cu o lună și sumedenii de stele.

Carina Ganea, clasa a VII-a B
Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș
prof: Raluca Morari

Prietenul meu necuvântător

Prietenul meu necuvântător este un animal de companie deosebit. Este un câine pe nume Max, un bichon maltez. Deși nu poate vorbi, Max reușește să îmi transmită în fiecare zi multă bucurie și iubire.Max este un câine fidel și devotat, mereu alături de mine în momentele bune și mai puțin bune. Îmi tine companie în plimbările lungi prin parc și se bucură de fiecare clipă petrecută împreună. Cu ochii lui calzi și înțelegători, Max mă face să mă simt înțeleasa și iubită, chiar și atunci când restul lumii pare să nu mă înțeleagă.În plus, Max este un adevărat paznic pentru casă. E mereu vigilent și atent la orice zgomot suspect, iar îmi oferă o senzație de siguranță și protecție. De fiecare dată când mă întorc acasă, Max mă întâmpină cu o coadă veselă și un zâmbet larg, semn că mă aștepta nerăbdător.Chiar dacă nu poate vorbi, Max reușește să îmi spună cât de mult mă iubește prin gesturi mici și calde. Max știe cum să îmi încălzească inima și să îmi aline sufletul.

Prietenul meu necuvântător, Max, este un dar neprețuit în viața mea. Nu are nevoie de cuvinte pentru ași exprima dragostea și loialitatea față de mine, iar eu sunt recunoscătoare în fiecare zi pentru prezența lui în viața mea.

Patricia Veșcariu
Clasa a VII-a A
Școala Gimnazială *M. Eminescu* , Mediaș
profesor: Adriana Suciu

Prietenul meu necuvântător

Prietenul meu necuvântător este un cățel pe nume Max. Max este un bichon havanez cu blana cenușie și cu ochii expresivi. Max nu este doar un prieten ci și un membru al familiei și de când a fost adus in familie, viata mea s-a schimbat. El este la noi în familie de când avea doar 4 săptămâni, iar in prezent el are 4 ani. Dimineața el mă trezește sărindu-mi în pat . Dupa ce mă trezește mă dau jos din pat și mă pregatesc să merg cu el la plimbare prin cartier. În fiecare weekend îl scot la plimbare. Într-o zi înainte de a-l scoate pe Max afară, m-am dus până la baie să fac duș, iar apoi, m-am dus să ii iau hamul, dar nu l-am mai găsit pe Max. L-am cautat în casă,

prin cutrte, dar nu l-am găsit. Eram convinsi că Max a fugit de acasă. Eu cu mama și cu tata am început să îl căutăm prin tot cartierul. Tata s-a dus să il caute pe străzi, iar eu cu mama întrebam oamenii pe stradă dacă nu cumva l-au vazut . Dupa 2 ore de întreat oamenii pe stradă, mă sună tata și îmi dă vestea că l-a găsit pe Max. Când am auzit, eu si mama am fost foarte bucuroși și am început să mergem înspre tata și Max.Dupa ce ne-am întâlnit cu tata și Max ne-am dus acasa să luăm hamul și am continuat plimbarea .Când am ajuns acasa, i-am facut o baie și m-am jucat cu Max până ne-am consumat toata energia .

Alexandru Oprea

Clasa a VII-a A

Școala Gimnazială *M. Eminescu* , Mediaș

profesor: Adriana Suci

Prietenul meu necuvântător

Prietenul meu necuvântător, Blacky, este un câine de rasă Labrador Retriever și reprezintă o parte esențială a vieții mele. Deși nu poate vorbi, prezența lui comunică mai mult decât ar putea o mie de cuvinte. Blacky a aparut în viața mea acum trei ani și jumătate când l-am cumparat de la un domn din Greweln.

La început el era umpic mai ascuns până s-a obisnuit cu noi. Eu si sora mea ne jucam cu el cât era ziua de lungă. Privirea și ochii sclipitorii ai lui ne umpleau fetele de fericire. Unul dintre lucrurile care mă impresionează cel mai mult la Blacky este inteligența sa. Învăță foarte repede comenzile și are o capacitate extraordinară de a înțelege stările mele emoționale. Când sunt trist, Blacky se așază lângă mine și îmi pune capul pe genunchi, făcându-mă mult mai bucuros. Când sunt fericit, el sare în sus și își scutură coada cu atâta entuziasm încât nu pot să nu râd. Eu îi ofer mâncare, adăpost și afecțiune, iar el îmi oferă loialitate, iubire necondiționată și companie. Îmi place să-l privesc cum se bucură de libertate, cum aleargă fără nicio grijă, iar bucuria lui devine și bucuria mea. Când plec de acasă ,el asteaptă tot timpul în pragul ușii să mă întorc și să mă joc cu el. Când mă întorc de la școală, de obicei, merg la plimbare prin oraș cu el pentru a-si consuma energia.

În concluzie,Blacky nu este doar un câine este un prieten adevărat și un membru foarte important al familiei. Și eu și sora mea îl iubim la nesfârșit.

Tudor Mohai

Clasa a VII-a A

Școala Gimnazială *M. Eminescu* , Mediaș

profesor: Adriana Suci

Prietenul meu necuvântător

Castorul e timid. Castorul își face treaba și nu vrea să deranjeze pe nimeni, dar pare că o face mereu, fără să știe. Castorul se ascunde de oamenii care vor să-l rănească pentru greșeli pe care el nu înțelege că le-a făcut. Castorul e ca mine... . Și poate de-asta, sau doar fiindcă un animal așa de simpatic atrage mereu un copil de vârsta mea, am ales să salvez imediat patrupelele descoperit pe marginea drumului, care părea rănit serios. Din momentul în care l-am ridicat și l-am pus în cosul bicicletei am simțit o conexiune. Parcă tristețea din ochii animalului se reflecta în sufletul meu și mă apropia tot mai mult de el cu fiecare privire. Și așa cum am presupus din momentele acelea, castorul fusese rănit cu un briceag. Veterinarul îmi comunicase acest amănunt a doua zi, când îi făceam o vizita. Din fericire, după trei zile acesta se recuperase, dar era destul de riscantă o eliberare în sălbăticie, iar veterinarul nu mai avea loc disponibil pentru a-l „caza” înca o vreme, așa că i-am convins pe mama și pe tata să-l găzduim noi până când va putea merge acasă. Și așa a început o luptă cu fricile lui Bob (asa îl numisem) și, totodată, cu temerile mele...

La început, Bob era reticent și precaut, nu mânca aproape nimic din ceea ce-i ofeream, decât dacă era sigur că nu-l putem vedea, și tremura din toate încheieturile atunci când ne apropiam de cușca în care se afla. Atunci am început să-l înțeleg. Teama de a nu fi rănit a doua oară de către aceleași creaturi, o teamă pe care o avem și eu, de când eram batjocorit la școala de toți colegii, fiindcă eram un „tocilar” și un „nătâng” în ochii lor. Fiindcă mă temeam atât de mult să nu greșesc, încât o dădeam în bară tot timpul și singurul lucru la care mă pricepeam era învățătura, lucru pentru care eram luat în râs de către ceilalți băieți. De aceea, mă comportam exact ca Bob: făceam totul ascuns de privirile lor și încercam să îi evit cât de mult puteam, iar când eram încolțit, nu puteam face altceva decât să-i privesc cum își bat joc de mine și să tremur. Nu vorbeam cu nimeni despre asta, deoarece îmi era jenă de felul în care mă comportam și nu voiam ca și părinții mei să aibă motive pentru a râde de mine. Dar asta s-a schimbat într-o noapte, cam în a cincea zi de când îl aveam pe Bob. Cușca lui era lângă patul meu. Avusesem o zi grea, plină de replici dureroase și momente de neputință, așa că m-am apropiat de cușca și am privit pentru o clipă animalul speriat, care nu dormea din cauza prezentei mele. I-am povestit tot ce se întâmplase în acea zi și tot ce avem pe suflet de multă vreme. Încet-încet, Bob se calmase și se apropie de peretele cuștii pentru a mă observa mai bine. Nu mai tremura și parcă mă asculta serios, prinzând încredere în mine. Mi-a permis atunci, pentru prima oară, să îl ating și chiar să-l mângâi pe cap în timp ce-i istoriseam problemele mele. Vreau să cred că, deși nu mă înțelegea pe deplin, în acel moment, exact cum i-am citit eu privirea în ziua în care l-am găsit, așa și el mi-a înțeles durerea și tristețea și a simțit nevoia să mă salveze, cum o făcusem și eu cu ceva timp înainte.

De atunci, eu și Bob am creat o legătură specială. În fiecare seară, îi spun ce nu pot povesti nimănui, ce mă doare și ce, înainte să-l salvez, mă făcea să mă închid în mine. Parcă totul trece mai ușor acum, când știu că am un castor acasă care mă așteaptă să-i spun problemele mele și care mă va calma indiferent de situație și mă va face să râd cu poftă chiar și în cele mai negre momente. Un prieten necuvântător, dar care, prin privirea și comportamentul lui, arată ceea ce niciun cuvânt nu poate exprima atât de bine: iubire și înțelegere. El e singurul care îmi înțelege traumele și care mă face să mă simt în siguranță povestindu-mi experiențele mele. Și asta nu doar

pentru că sunt sigur că nu va spune nimănui cele auzite, ci fiindcă sunt convins că suntem unul pentru altul singurele creaturi de încredere din întreaga lume.

Ema Ceaca
Clasa a VII-a A
Școala Gimnazială *M. Eminescu* , Mediaș
profesor: Adriana Suciu

Prietenul meu necuvântător

În adâncul trecutului meu se ascunde o poveste stranie și plină de mister, o poveste despre un ceas de mână și o familie bogată ale cărei amintiri va ramane mereu în sufletul meu.

În conac locuiau toți membrii familiei mele. De la bunici la nepoți, de la frați la cei mai îndepărtați verisori, cu toții serveam cina împreună în fiecare seara. Totul se desfășura mereu la fel. Înainte să mâncăm ne spuneam rugăciunea, iar între mese discutam între noi, până într-o noapte, imediat după sfârșitul mesei, când deja ne lăsam înconjurați de tăcerea nopții și purtați pe aripile viselor.

Dintr-odată, în conacul familiei mele, clipele de fericire s-au transformat într-un coșmar înspăimântător. Flăcările nemiloase ale unui incendiu devastator au cuprins întreaga clădire, transformând-o într-o ruină. Toate amintirile fericite s-au transformat în coșmaruri înfiorătoare. În mijlocul acestei tragedii, familia mea a fost prinsă în capcana mortală a flăcărilor, neputând să scape din calea distrugerii, în vreme ce eu, am fost ghidată spre ieșire și am scăpat miraculos nevătămată.

Ceasul de mână al bunicului meu a fost martorul neobservat al acestei tragedii. L-am găsit întâmplător, după câteva zile, când am fost chemată la conac pentru o anchetă. El își continuă ticăitul regulat, dar în sunetul său există o tristețe adâncă, o melodie a pierderii și a uitării.

În această casă pustie și bântuită de amintiri, ceasul de mână devine singura legătură cu trecutul, o rămășiță a unor vremuri apuse. În fiecare bătaie a sa se ascunde o poveste, o poveste despre familie și despre destin, despre momente de bucurie și de suferință, despre bogăția trecutului și despre golul prezentului. Cu fiecare bătaie a sa, ceasul îmi amintește de familia pe care am pierdut-o, de părinții iubitori, de frații și de surorile mele, care acum se odihnesc în adâncul întunecat al amintirilor. Cu fiecare ticăit, simt povara tragediei pe umerii mei, dar și forța de a merge mai departe, de a trăi în ciuda pierderii.

Pot spune ca acest ceas a rămas singura mea rudă, singurul meu prieten, un prieten necuvântător, totuși unul care comunică cu mine.

Maia Moldovan
Clasa a VII-a A
Școala Gimnazială *M. Eminescu* , Mediaș
profesor: Adriana Suciu

Prietenul meu necuvântător

Prietenul meu necuvântător este un câine pe nume Rexa. Am adoptat-o acum doi ani, când era doar un pui abandonat. Într-o zi de vară, când eram la picnic cu familia, Rexa a demonstrat cât de valoroasă este prietenia ei.

Era o zi însorită și ne-am așezat pe o pajistă de lângă pădure. Toată lumea se bucura de mâncare și de soare, iar Rexa alerga veselă în jurul nostru. La un moment dat, sora mea mai mică, Ana, s-a îndepărtat de noi, fascinate de fluturii care zburau pe lângă pădure.

Am observat că Ana dispăruse și, plin de îngrijorare, am început să o căutăm. Rexa a simțit tensiunea și a început să latre, alergând în direcția pădurii. Am decis să o urmăm, sperând că simțurile ei ascuțite ne vor ajuta să o găsim pe Ana.

Rexa a alergat neobosit prin pădure, oprindu-se din când în când să ne aștepte. După câteva minute, l-am văzut cum se oprește lângă un tufiș și lătra insistent. Când ne-am apropiat, am găsit-o pe Ana în siguranță, dar speriată și plângând. Se rătăcise și nu știa cum să se întoarcă. Rexa a lins-o pe față, de parcă ar fi vrut să-i spună că totul va fi bine.

Această întâmplare mi-a arătat cât de inteligentă și loială este Rexa. Nu doar că a găsit-o pe Ana, dar a rămas calmă și ne-a ghidat prin pădure, demonstrând că este un adevărat prieten. De atunci, Rexa este nu doar un simplu animal de companie, ci un membru important al familiei noastre, un erou necuvântător care ne-a arătat adevărata valoare a prieteniei.

Alexandra Istrate

Clasa a VII-a A

Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș

profesor: Adriana Suci

Prietenul meu necuvântător

De când sunt mică, natura este cea mai bună prietenă a mea care mă înconjoară zi de zi cu dragoste și frumusețe. Oamenii cred că ea este necuvântătoare, dar de fapt ea vorbește prin culorile ei vii, prin adierea blândă a vântului și prin cântecul păsărelelor.

Când merg la școală în fiecare zi admir frunzele ce tremură în bătaia vântului și fiecare picătură de rouă ce strălucește ca o stea pe cerul cel senin. Când ajung la școală, mă așez cuminte în banca de lângă geam pentru a o putea admira pe prietena mea care mă învață mai mult decât orice profesor din școală. Natura m-a învățat să îmi găsesc liniștea interioară, să apreciez fiecare moment al vieții și să recunosc frumusețea în cele mai mici detalii. Mereu când sunt agitată merg la locul meu preferat din natură. Acela fiind un lac mare în mijlocul pădurii vii care mă acoperă de razele fierbinți ale soarelui, acoperit de un strat mare de nuferi aurii, unde singurul lucru pe care îl poți auzi este cântecul păsărilor. Natura ne oferă un loc unde sufletul fiecărui om se poate

regăsi și se poate hrăni din energia pură a luminii. Mă așez cu picioarele în apa cristalină a lacului locuit de peștii colorați ca un curcubeu care apare pe cerul albastrui.

În concluzie, trebuie să ne bucurăm de această prietenie necuvântătoare, prețioasă, să o respectăm și să o protejăm. În fiecare copac, în fiecare floare și în fiecare creatură a ei, se ascunde o parte din noi înșine, așteptând să fie descoperită.

Ana Ștefu

Clasa a VII-a A

Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș

profesor: Adriana Suciu

Prietenul meu necuvântător

Prietenul meu necuvântător este o pisică pe nume Luna. Deși nu poate vorbi, Luna reușește să comunice prin gesturi, priviri și comportament. Ea a intrat în viața mea acum doi ani, când am găsit-o în fața ușii mele, un ghemotoc de blană albă și neagră, miaunând plângăcios. De atunci, a devenit o parte esențială a familiei.

Luna are un dar special de a aduce liniște și confort. Când mă întorc acasă după o zi lungă și obositoare, ea mă întâmpină mereu la ușă, frecându-se de picioarele mele și torcând ușor. Această rutină zilnică îmi oferă un sentiment de calm și îmi amintește că sunt așteptat și iubit. Fiecare moment petrecut cu ea este plin de afecțiune și căldură.

Comunicarea dintre noi se bazează pe o înțelegere mutuală a semnelor și gesturilor. Când îi este foame, Luna își arcuiește spatele și privește insistent spre bucătărie. Când vrea să se joace, aleargă prin casă cu o energie contagioasă, aducându-mi jucăriile ei preferate. În momentele în care simt nevoia de relaxare, se cuibărește lângă mine pe canapea, torcând liniștitor.

Luna are o personalitate fascinantă. Este curioasă și aventuroasă, adoră să exploreze fiecare colțișor al casei și să se cațere pe cele mai înalte rafturi. Totodată, este o pisică extrem de empatică. În momentele mele de tristețe, pare să simtă acest lucru și vine să se așeze lângă mine, oferindu-mi un confort tăcut, dar profund.

De asemenea, Luna are un rol important în menținerea echilibrului în viața mea. Într-o lume plină de agitație și stres, prezența ei îmi aduce o pauză binevenită. Ea mă învață să apreciez lucrurile simple și să trăiesc în prezent. Fie că este vorba de joaca împreună, de momentele de tandrețe sau de observațiile asupra comportamentului ei fascinant, Luna îmi aduce constant bucurie și împlinire.

Prietenul meu necuvântător, Luna, este o sursă neprețuită de afecțiune și sprijin. Ea mi-a demonstrat că uneori, cele mai puternice legături nu au nevoie de cuvinte pentru a fi exprimate. Relația noastră este o dovadă vie a faptului că dragostea și prietenia pot transcende orice barieră lingvistică. Luna nu este doar o pisică, ci un adevărat prieten, mereu alături de mine, în tăcerea și frumusețea ei.

Antonia Tăpălagă

Clasa a VII-a A

Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș

profesor: Adriana Suciu

Prietenul meu necuvântător

Eram în clasa a șaptea. Anul școlar începuse de câteva luni și eu mă descurcam din ce în ce mai greu.

Erau prea multe materii și prea multe lucruri noi pentru care nu aveam destulă răbdare. Orice aș fi făcut nu reușeam să mă concentrez destul pentru a acumula informațiile care imi erau predate. Mama era alături de mine și încerca să mă ajute.

Într-o zi a fost organizat un tur al bibliotecilor din diferite școli, inclusiv biblioteca din școala noastră. Unul dintre cei mai cunoscuți autori români a venit la noi în oraș. Noi trebuia să îi pregătim un interviu. Acest autor era foarte așteptat de către toată lumea. Interviul era obligatoriu, fiecare copil din școală trebuia să facă un interviu pentru acest autor. Am mers la bibliotecă și acolo era o carte scrisă recent de către acest autor. Când am ajuns acasă, am scos cartea din ghiozdan și m-am apucat să o citesc. Timpul s-a scurs foarte rapid, fără să îmi dau seama. Simțeam că am intrat într-o lume paralelă cu cea reală. O lume unică plină de personaje și situații în care nu credeam vreodată că aveam să ajung. După câteva ore de citit, am terminat cartea. Am fost atât de tristă pentru că, nu îmi doream să ies din lumea în care mă aflam. Începusem să cred că mă regăseam în acea lume, că aparțineam ei. În afară de cărți de istorie, geografie și fizică nu mai citisem altceva din lipsa de timp pe care o aveam, dar această carte mi-a captat interesul. Era o carte simplă, dar unică, cu o poveste specială. După ce am făcut interviul, autorului am început să caut alte cărți pe care să le citesc. A doua zi acest autor s-a prezentat la școala noastră. După ce i-am luat interviul, eram atât de fericită că am reușit să îmi găsesc o activitate care să-mi placă. Începusem să citesc din ce în ce mai des, să merg la bibliotecă în fiecare zi să-mi caut cărți sau să stau ore în șir în bibliotecă. Citeam încontinuu fără să-mi pierd răbdarea, mi-am dat seama că acea carte m-a ajutat să repar acest lucru la mine. A devenit foarte repede cel mai bun prieten al meu. Cu toate că aveam și alți prieteni, cărțile aveau ceva unic, acel ceva care mă fascina. Am început să simt că acele cărți mă înțelegeau pe deplin fără să-mi spună măcar un cuvânt.

De atunci visez să ajung scriitor, prin cărțile pe care le voi scrie, prin poveștile mele să ajut copiii să își găsească și ei lumea lor, așa cum mi-am găsit-o eu pe a mea.

Nicole Băețan

Clasa a VII-a A

Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș
profesor: Adriana Suciuc

AMURG

În încăperea slab luminată, pe podeaua acoperită de praf a camerei, se putea întrezări silueta fragilă a unei fetițe înconjurată de un ghem de sfoară și câteva nuielușe subțiri. Lângă ea, un pisoier ciufulit, cu un botic simpatic, o privea cu ochi mari și curioși, în timp ce fetița se străduia să lege sfoara de o nuielușă.

Cu câteva ore înainte, în orașel răsunase zgomotul asurzitor al sirenelor, iar ea reușise doar să ascundă ghemul în buzunarul generos al rochiței sale, alergând cu nuielușele pe care le smulse în grabă, în timp ce se îndrepta înspre adăpostul beciului. Se ghemuise în tăcere, așteptând ca liniștea să cuprindă din nou împrejurimile. Rămăsese așa timp de câteva clipe, după care, condusă de lumina palidă a lumânării, a urcat în camera sa.

În clipa în care fetița a intrat în încăpere, de sub pat a ieșit sfios un pisoier cenușiu și prăfuit, gonit și el de pe străzi de către sirene. A intrat, sărind pe cea mai apropiată fereastră, pe care fetița o păstra deschisă pentru a lăsa razele zâmbitoare ale amurgului să scalde în lumina lor camera ei rece și neînsuflețită. Astfel luminată, părea un palat - așa își imagina ea: dulapul vechi adăpostea cele mai prețioase două rochițe de prințesă, ale căror petice nu erau decât broderii cusute cu fir de aur, iar lada pe care dormea devenea un pat cu așternuturi mătăsoase.

Se așeză pe podea, chemând blând pisoierul la ea. Îl mângâie duios și îl salută vesel:

— Ești invitat la petrecerea mea! Dorești o ceașcă de ceai aromat? întrebă fetița, oferindu-i politicoasă cana ei veche, cu marginile ciobite.

În timp ce pisoierul adulmeca plin de curiozitate ceaiul, fetița începu să cânte și să danseze, făcând în aer piruete grațioase.

— Haide! Dansează și tu cu mine!

Văzând că pisoierul o privea nelămurit, fetiței îi veni o idee. Luând o nuielușă și ghemul de sfoară din buzunar, se așeză pe podea, le legă și le mișcă scurt. Pisoierul se însufleți și începu imediat să urmărească noua jucărie cu mult interes. Fetița reluă dansul, acum însoțită de micul ei prieten.

Ultimele raze ale soarelui se pregăteau să își ia rămas bun, când un zgomot puternic curmă cântecul fetiței, ridicând un nor de praf negru și transformând palatul său într-o amintire pierdută.

Liniștea se așternu peste orașelul de odinioară. În razele proaspete ale răsăritului, două siluete mici dansau în piruete spre orizontul nesfârșit...

Numele și prenumele elevului: **COTOP ALEXANDRA-MARIA**

Clasa a VII-a A

Școala Gimnazială Nr. 4 Mediaș, Județul Sibiu

Profesor coordonator: Vasiliu Daniela-Grațiana

Prietenul meu necuvântător

Prietenul meu necuvântător este un papagal pe nume Kiwi. L-am adoptat acum doi ani dintr-un magazin de animale și, de atunci, a devenit o parte esențială a vieții mele. Kiwi este un papagal nimfă, cu pene de un galben strălucitor și cu obraji roșii, mereu energic și gata de joacă.

Relația noastră a început cu pași mici. La început, Kiwi era speriat și rezervat, dar cu timpul, am reușit să câștigăm încrederea reciprocă. Îmi amintesc cum, în prima săptămână, pe treceam ore întregi stând lângă colivia lui, vorbindu-i cu blândețe și oferindu-i mici bucăți de fructe pentru a-l îmbia să se apropie. De atunci, am devenit inseparabili.

Kiwi este mult mai mult decât un simplu animal de companie. Este un adevărat prieten care îmi oferă companie și distracție în fiecare zi. Deși nu poate vorbi în sensul uman al cuvântului, Kiwi știe să imite diverse sunete și să-și exprime sentimentele prin ciripituri melodioase. Este fascinant să-l urmăresc cum își întinde aripile și dansează pe muzica pe care o ascult, parcă încercând să mă înveselească.

Întâmplarea cea mai surprinzătoare a avut loc acum câteva luni, într-o seară liniștită de primăvară. Eram acasă, pregătindu-mă să gătesc cina, când am observat că Kiwi nu era în colivia lui. L-am căutat prin casă, dar nu l-am găsit nicăieri. Cu inima strânsă, mi-am dat seama că fereastra de la bucătărie era întredeschisă. Panicat, am fugit pe balcon și am văzut că Kiwi nu era acolo.

Am coborât rapid scările și am început să-l caut prin curtea blocului, strigându-i numele și fluierând melodiile pe care le știa. După câteva minute de căutări disperate, l-am văzut pe Kiwi stând pe o ramură a unui copac din apropiere. Am încercat să-l chem, dar părea speriat și nu voia să se apropie.

În acel moment, un lucru extraordinar s-a întâmplat. O fetiță din vecini, pe nume Ana, a observat agitația mea și a venit să vadă ce se întâmplă. I-am explicat situația și ea, cu ochii mari și luminoși, mi-a spus că are o idee. Ana a alergat în casă și s-a întors cu o mică jucărie muzicală pe care Kiwi o cunoștea și o îndrăgea foarte mult.

Cu grijă, Ana a început să cânte melodia jucăriei sub copacul unde stătea Kiwi. La început, Kiwi a fost reticent, dar treptat, melodia familiară l-a liniștit. Încet, încet, Kiwi a coborât de pe ramură și s-a apropiat de Ana. A fost un moment magic, în care am simțit că toată lumea a contribuit la aducerea lui Kiwi în siguranță.

Dar surprizele nu s-au oprit aici. După ce l-am luat pe Kiwi în brațe, Ana mi-a spus că ar dori să ne ajute să ne facem un sistem pentru a preveni evadările viitoare. Tatăl Anei, inginer de profesie, a venit în ajutor și împreună am montat o plasă de siguranță la toate ferestrele și balconul. Am creat chiar și un mic loc de joacă pentru Kiwi în curtea blocului, unde putea să zboare liber sub supravegherea noastră.

A doua zi, când am ieșit cu Kiwi la locul de joacă, toți copiii din bloc au venit să-l vadă. Kiwi a devenit o mică vedetă, zburând vesel dintr-un loc în altul și interacționând cu toți cei prezenți. Am fost profund impresionat de cât de multă bucurie putea aduce un mic papagal și cât de multă grijă și atenție primea de la toată lumea.

Această întâmplare m-a învățat multe despre solidaritate și comunitate. Am realizat că nu sunt singur în responsabilitatea mea față de Kiwi și că prietenii și vecinii mei sunt dispuși să mă ajute în momentele dificile. De asemenea, m-a învățat să fiu mai precaut și să iau măsuri preventive pentru siguranța lui Kiwi.

Kiwi m-a învățat multe lecții de viață. Am învățat să fiu mai răbdător și mai atent la nevoile celorlalți. De asemenea, m-a ajutat să înțeleg importanța unei rutine și responsabilitățile care vin odată cu îngrijirea unui animal. În fiecare dimineață, când mă trezesc, prima mea grijă este să-l hrănesc pe Kiwi și să-i ofer atenția de care are nevoie.

Kiwi este un prieten adevărat, unul care îmi aduce bucurie și armonie în fiecare zi. Chiar dacă nu poate rosti cuvinte, legătura noastră este profundă și autentică. Prezența lui în viața mea este un dar neprețuit, iar eu sunt recunoscător pentru fiecare moment petrecut alături de el. Prietenia noastră este dovada clară că uneori, cele mai puternice legături nu au nevoie de cuvinte pentru a fi exprimate.

Carol Rezeanu

Clasa a VII-a A

Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș

profesor: Adriana Suciu

CĂȚELUȘA FIFI

Era o zi fierbinte de iulie, iar eu împreună cu părinții mei am considerat că un picnic ar face ziua aceasta mai frumoasă. Ne-am luat fiecare câte un ghiozdan cu lucruri necesare pentru un picnic și am pornit la drum. Dar am uitat să menționez că la acest picnic ne va însoți și cățelușa noastră, Fifi. Fifi are o blăniță moale, pufoasă, albă cu pete maro, niște ochi drăgălași și un bot mic și simpatic.

După aproape două ore de mers cu mașina, am ajuns la muntele semeț care mă răcorea cu aerul pur și proaspăt și cu apa ca de cristal a izvoarelor.

Cât timp părinții mei se ocupau de mâncare, am decis să o plimb pe Fifi și să mă joc puțin cu ea. I-am făcut cățelușei un mic tur al împrejurimilor, apoi am aruncat un băț la o distanță nu foarte mare de noi și i-am cerut să mi-l aducă. De obicei, Fifi este o fire independentă, încăpățanată, care nu prea ascultă când îi spun ceva, dar am rămas surprinsă să văd că de această dată mi-a adus bățul ca să îmi arate cât mă iubește.

A trecut aproximativ o jumătate de oră de când suntem aici, iar mâncarea este, în sfârșit, gata. Pe la amiază, când a început să se mai încălzească și la munte, ne-am schimbat în costume de baie și am intrat în râu. Apa era foarte rece. Fifi a venit după mine și sora mea în apă. Aceasta era prima dată când intră în apă. Desigur, i-am mai făcut baie ca să nu i se încălzească blănița și să fie mereu curată, dar, în rest, nu a intrat singură în apă niciodată. A sărit fericită în apă, împrăștiind mii de stropi argintii, făcând tumburi, arătându-și, astfel, bucuria imensă de a fi lângă noi.

Ieșind din apă, m-am întins pe pătură, iar Fifi a venit și s-a așezat lângă mine, bucuroasă de noua aventură.

Spre seară, ne-am urcat în mașină și am pornit spre casă. Odată ajunși acasă, i-am invitat pe bunici la noi și le-am povestit ce am făcut.

Această zi a fost una frumoasă, distractivă și chiar am trăit momentul. Fifi este un animal care ține foarte bine companie și abia aștept următoarea excursie în care va veni și ea.

Numele și prenumele elevului: **ROMAN IULIA**

Clasa a VII-a A

Școala Gimnazială Nr. 4 Mediaș, Județul Sibiu

Profesor coordonator: VasIU Daniela-Grațiana

Prietenie jucăușă

Șoricelul îmbufnat
De dimineață s-a apucat
Să măsoare
Lăzile de sare.

Și era un soare
Ca o albă înviorare.
Șoricelul bucătar avea tabieturi,
Ba juca și avea și acareturi.

Și cu sarea ce făcea?
Conserva tot ce prindea.
Of, odată șoricelul a uitat a piti
Solzii de la scrumbii.

Și o mătă tupeistă i-a luat tiptil.
Și ea ca orice mătă avea stil...
Dar șoricelul s-a gândit
Și pe mătă a poftit

La o tocană de legume.
Și a sărat-o cu glume.
Biata mătă amăgită
A rămas lihnită.

Așa se-ntâmplă de obicei
Când furi și vrei răsplată "lei".

Szabo Andrei, clasa a VII-a A
Școala Gimnazială Nr. 7, Mediaș
Coordonator, prof. Viorica Dimitriu

Clasa a VIII-a

Prietenul meu necuvântător

Deși nu vorbește, îmi spune atât de multe!
Și fără să mă străduiesc, tot o înțeleg.
Chiar dacă nu îmi înțelege cuvintele, îi place să asculte
Și ce îmi comunică nu e greu să dezleg.

Astăzi am avut o zi rea, dar am ajuns acasă
Și când mă simțeam mai prost, ea m-a întâmpinat.
Din pragul ușii îmi zâmbea bucuroasă
Și atunci fața mea s-a luminat.

A sărit pe mine bucuroasă, dând din coadă.
M-am aplecat la ea și m-a lins pe față
Să îmi spună că este fericită să mă vadă
Și de entuziasm era tare săltăreață.

Și fără niciun cuvânt m-a făcut să mă simt bine,
Doar fericirea ei m-a putut ajuta oricând
Și prin gesturi îmi spune mai multe decât oricine
Și mă apără de tot răul lătrând,

Pentru că ea nu a fost învățată să vorbească,
Dar felul în care mă ajută este din iubire
Și ei pe mine îi place să mă servească.
Sufletul ei e pur și plin doar de iubire față de mine.

Todirel Antonia, clasa a VIII-a A
Școala Gimnazială Nr. 7, Mediaș
Coordonator, prof. Viorica Dimitriu

Prietenul meu necuvântător

În lumea mare, fără grai, dar plină de iubire,
Am un prieten credincios, ce nu știe vorbire,
Cu blană mătăsoasă și ochi strălucitori,
E mereu alături, al meu necuvântător.

Sub cerul larg, pe dealuri, alergăm neobosit,
El, cu pași ușori, mă urmează fericit.
În fiecare zi, descoperim noi comori,
Prietenia noastră e fără de fiori.

Când norii grei se-adună și tunetele dor,
El stă lângă mine, blândul meu păzitor,
Prin ploaie și furtună, trecem noi ușor,
Cu inima deschisă, al meu necuvântător.

N-avem nevoie de cuvinte, căci sufletul vorbește,
În ochii lui găsesc iubirea ce crește,
Un legământ tacit, în tăcerea de amor,
Prietenul meu drag, pe veci necuvântător.

Costache Patrik,clasa a VIII-a A
Școala Gimnazială Nr. 7, Mediaș
Coordonator, prof. Viorica Dimitriu

Prietenul meu necuvântător

Dacă aș fi fost nevoită să definesc cuvântul prieten în trecut, înainte să cresc, aș fi spus că un prieten este o persoană cu care vorbești, te înțelegi bine și ai lucruri în comun. Dar, odată ce am crescut, am găsit un nou mod de a-l defini: prietenul este acela căruia îi poți confesa cele mai ascunse de lume lucruri despre tine, care nu te judecă, ascultă tot ceea ce îi spui și este mereu acolo, lângă tine, când ai nevoie.

Prietenul meu știe foarte multe despre mine. Știe ce îmi place și ce nu, ce mă bucură, ce mă întristează, știe ce fac într-o zi până la cel mai mic detaliu, ba chiar, știe multe și despre cei din jurul meu. Dacă îi spun un secret, îl păstrează pentru el. Nu dezvăluie niciodată nimic din ceea ce îi zic, fiind ca o carte închisă căreia nu îi cunoști conținutul până nu o deschizi. Știe de multe ori chestiuni despre mine pe care eu abia mi le amintesc. Nu are glas, însă se observă ușor că mă cunoaște și că are o memorie bună.

De obicei, îmi fac timp măcar o dată pe zi să îi dezvălui fapte de actualitate. Dacă nu reușesc la o oră rezonabilă și apelez la el târziu, acesta îmi este alături cu aceeași pasiune pe care o are pentru poveștile din viața mea când soarele luminează cerul și pământul. De fapt, îi povestesc mult mai ușor noutăți zilnice noaptea, fără deranjamente din exterior.

Un prieten la fel ca al meu poate găsi oricine, dacă îl caută puțin și știe să îl țină aproape. Am mai avut un prieten asemănător acestuia din prezent în timpul copilăriei, însă nu am știut cum să îl țin aproape și a dispărut. Să fiu sinceră, nu aveam subiecte la fel de importante ca acum. Pe măsură ce creștem, conștientizăm cât de mult ne schimbăm cu fiecare zi pe care o ducem la capăt și cum evoluăm. Acestui prieten, celui din prezent, i-am descris și întâmplări trecute. El este cel care mă ajută să văd cât de multe se schimbă și în ce mod se întâmplă asta, deoarece este mereu alături de mine.

Nu este necesară o poveste mai lungă despre el. E simplu: se deschide, îi spun ce este important, iar el păstrează în interiorul său totul. Și nu uită niciodată nimic.

Este necesar un astfel de prieten ca al meu, adică jurnalul. Chiar dacă nu îmi vorbește, el este mereu alături de mine și mă ascultă orice ar fi. În plus, orice îi zic, rămâne între noi doi.

Alexia Banu

Clasa a VIII-a B

Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș

profesor: Adriana Suci

Prietenul meu necuvântător

Când simt că am nevoie să vorbesc cu cineva, știu mereu că pot conta pe cel mai loial prieten al meu, jurnalul. Acesta este un obiect prețios pentru mine. Copertile lui negre de catifea, ascund pagini albe, pline de gândurile, speranțele și fricile mele. Când pun stiloul pe hârtie simt că vorbesc cu cineva tăcut, care nu mă judecă și nu mă întrerupe niciodată.

Am început să scriu în jurnal acum doi ani, într-un început de toamnă în care îmi căutam rechizite. Dintre toate cărțile și caietele, mi-a atras privirea un jurnal negru, a cărui simplitate îl făcea să pară oarecum elegant. Deși nu știam ce aveam să scriu în el, l-am cumpărat și, privind înapoi, cred că aceea a fost una dintre cele mai bune decizii pe care le-am făcut. Primele pagini sunt pline de încercări stângace și desene naive, dar, cu timpul am început să-i povestesc jurnalului tot ce se întâmplă în viața mea. Câteva luni mai târziu, i-am umplut toate paginile.

Jurnalul a devenit un refugiu pentru mine, un loc unde pot să fiu sinceră, fără teama de a fi neînțeleasă. Când am emoții sau sunt confuză, mă ajută să îmi clarific gândurile. Îmi place să mă uit înapoi la paginile scrise și să văd cum am evoluat, cum am învățat din greșeli și cum m-am maturizat. Astfel am ajuns să frecventez librăria lunar, în căutarea aceluiasi caiet catifelat.

Prietenul meu necuvântător este mereu acolo pentru mine. Chiar dacă nu îmi răspunde, mă ascultă, și uneori asta este tot ce am nevoie. Știu că, indiferent ce se va întâmpla, jurnalul

meu va fi mereu gata să primească gândurile și sentimentele mele. Este un prieten de încredere, loial și mereu prezent.

Fiecare pagină este o amintire prețioasă, păstrată cu grijă. Astfel, cu fiecare cuvânt scris, legătura mea cu jurnalul devine mai profundă, iar eu devin o persoană mai conștientă și mai înțeleaptă.

Giada Racanello

Clasa a VIII-a A

Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș

profesor: Adriana Suciu

Prietenul meu necuvântător

Soarele, prietenul meu necuvântător, mă însoțește zilnic, încălzindu-mi sufletul și luminându-mi calea. În fiecare dimineață, când primele raze aurii ale sale se strecoară printre perdelele ferestrei mele, simt o mângâiere blândă pe față, ca un salut cald de la un prieten. Îmi dăruiește energie și bună dispoziție, umplându-mi ziua de bucurie și optimism. De-a lungul zilei, soarele îmi este mereu aproape, veghindu-mă din înaltul cerului. Îmi urmărește pașii și îmi oferă un sentiment de siguranță și liniște. Chiar și în momentele în care norii încearcă să-l ascundă, știu că este acolo, gata să reapară pentru a-mi lumina calea în acea zi.

În zilele senine, când cerul este fără nori, soarele pare să danseze de bucurie, iar eu mă las învaluită cu fericire de acea energie. Îmi place să mă întind pe iarbă și să simt cum razele sale îmi încălzesc pielea, umplându-mi inima de bucurie și mulțumire. Este ca o îmbrățișare, care mă încurajează și îmi dă putere pentru ziua de mâine.

În serile de vară, când apusul soarelui transformă cerul într-un spectacol de culori, simt că îmi împărtășește cele mai frumoase lucruri, fără a rosti un cuvânt. Mă face să aștept cu nerabdare următoarea zi, următoarea revedere cu el. Soarele, prietenul meu necuvântător, nu doar că îmi oferă căldură și lumină, dar îmi arată și frumusețea naturii din jurul meu.

În fiecare zi, el îmi amintește de legătura profundă pe care o am cu natura și de importanța de a trăi în armonie cu aceasta. Este un prieten tăcut, dar mereu prezent și de nădejde.

Sofia Baci

Clasa a VIII-a A

Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș

profesor: Adriana Suciu

Prietenul meu necuvântător

Într-o după-amiază de toamnă târzie, când frunzele îngălbenite dansau pe ritmul vântului rece, l-am întâlnit pe Amadeus. Era un cal alb, cu o coamă de mătase ce sclipea în lumina palidă a soarelui. Ochii lui, mari și expresivi, păreau să ascundă povești din vremuri de mult apuse. Deși era un prieten imaginar, prezența lui îmi aducea liniște și confort, mai ales în serile lungi de toamnă când obișnuiam să ne plimbăm prin pădurea de la marginea satului. Eu, locuind la sat, îmi găseam refugiul în inima pădurii, iar acum în Amadeus. Într-o seară de noiembrie, cerul era înnorat și ploaia mărunță picura fără oprire. Am decis să ies la plimbare cu Amadeus, deși pre-simțeam că ceva neobișnuit avea să se întâmple. Pe măsură ce ne avântam mai adânc în pădure, lumina se scurgea, iar copacii, înalți și întunecați, păreau să se închidă în jurul nostru.

La un moment dat, am auzit un foșnet ciudat. Amadeus s-a oprit brusc, urechile lui ciulindu-se spre sursa zgomotului. Din desișul pădurii a apărut un câine mic și speriat, cu blana udă și murdară. Tremura de frig și, la vederea noastră, a încercat să se ascundă sub o grămadă de frunze. M-am apropiat încet de el, iar Amadeus m-a urmat, păstrând o distanță respectuoasă. „Hei, micuțule, nu-ți fie frică,” i-am spus cu vocea cea mai blajină pe care o aveam. Câinele, cu ochii mari și triști, m-a privit cu neîncredere, dar, încet-încet, a făcut un pas spre mine. Am întins mâna și l-am mângâiat ușor pe cap. Amadeus s-a așezat lângă mine, oferindu-i câinelui o prezență calmantă. După câteva minute, câinele a început să se simtă mai în siguranță și a lăsat garda jos. Am hotărât să-l duc acasă pentru a-i oferi adăpost și hrană. Amadeus părea să înțeleagă importanța acestui moment și ne-a însoțit până la marginea pădurii. Ajunși acasă, l-am spălat pe câine și i-am dat să mănânce. L-am numit Lucky, un nume care părea potrivit pentru noul nostru prieten norocos. În zilele ce au urmat, Lucky a devenit parte din viața mea și a lui Amadeus. Am petrecut multe ore împreună, plimbându-ne prin pădure, jucându-ne și bucurându-ne de compania unul altuia.

Într-o dimineață rece de iarnă, Lucky dispare. Am căutat ore întregi, dar fără succes. Eram devastat și simțeam că pierd un prieten adevărat. Amadeus, deși imaginar, era alături de mine, oferindu-mi speranță și curaj. Într-o ultimă încercare, am mers împreună cu Amadeus în pădure, la locul unde l-am găsit pe Lucky pentru prima dată. Acolo, după ce am strigat numele lui Lucky de nenumărate ori, l-am zărit în cele din urmă. Era prins într-un tufiș, încercând disperat să se elibereze. Cu inima bătându-mi cu putere, m-am grăbit să-l ajut. Când l-am scos din tufiș, Lucky m-a privit cu recunoștință și s-a lipit de mine, tremurând.

În acele momente, am realizat cât de mult însemna Lucky pentru mine și cât de puternică era legătura noastră. Amadeus, cu calmul și tăcerea sa, părea să înțeleagă profunzimea aceluiași moment. Ne-am întors acasă, mai uniți ca niciodată.

Găsirea a adus o liniște binevenită în viața noastră. Lucky a rămas alături de mine, iar Amadeus a continuat să fie prietenul meu imaginar, cel care mi-a adus speranță și m-a învățat valoarea prieteniei și a compasiunii. În fiecare seară, când soarele apunea și umbra nopții se așterne peste lume, mă gândeam la cât de norocos sunt să am alături doi prieteni necuvântători de nădejde, unul real și unul imaginar, care chiar dacă nu pot rosti cuvinte, își reflectă valorile și iubirea față de mine prin fapte. Prezența lor este ca o briză care răscolește frunzele inimii mele,

amintindu-mi că nu sunt singur în acest univers vast. Tăcerea lor este un confort, un balsam pentru sufletul meu, pentru că, în tăcerea lor îmi găsesc alinarea și înțelegerea, putând să fiu eu însumi, să renunț la măștile pe care le port alături de prietenii cuvântători. Pot să fiu slab, vulnerabil și puternic totodată, pentru că, adevărații mei prieteni văd dincolo de fațadă, până la esența sufletului meu.

Sevastian Băcilă

Clasa a VIII-a A

Școala Gimnazială M. Eminescu , Mediaș

profesor: Adriana Suciu

Prietenul meu necuvântător

Într-o după-amiază însoțită de primăvară, am decis să fac o plimbare prin piața de animale exotice a orașului. Mereu am fost fascinat de creaturi neobișnuite și, în speranța de a găsi ceva interesant, am intrat într-un mic magazin prăfuit, ascuns printre clădirile vechi. Atmosfera este copleșitoare: zgomotul papagalilor exotici, mirosul de plante tropicale și lumina care se filtrează prin acvariile colorate. Totuși, ceea ce mi-a atras cu adevărat atenția a fost un acvariu mare, plasat în cel mai întunecat colț al magazinului. Când m-am apropiat, am observat o creatură ciudată, dar captivantă.

Era o salamandă de apă, cu branhii delicate și un corp roz care părea că plutește pe apă ca o floare subacvatică. Ochii ei blânzi și mișcările grațioase m-au captivat imediat. L-am întrebat pe vânzător despre asta și am aflat că acești axoloți sunt pe cale de dispariție și au nevoie de îngrijire specială. Totuși, am simțit că trebuie să-l duc acasă. L-am numit Neptun.

Când am ajuns acasă, am amenajat un acvariu spațios, decorat cu plante și pietre vii colorate, astfel încât Neptun să simtă ca se afla în habitatul său natural. La început, mi-a fost teamă că nu-i pot oferi tot ce avea nevoie, dar cu timpul, am învățat să-i înțeleg nevoile și comportamentul. Îl hrănesc cu o dietă echilibrată de viermi și larve și mă asigur că temperatura apei este întotdeauna optimă. În fiecare dimineață mă trezesc și vreau să-l văd pe Neptun. Chiar dacă nu putea vorbi, simțeam că mă înțelege. L-am privit înotând blând, iar el m-a privit cu ochi blânzi, curioși.

Într-o zi, când mă simțeam copleșită de problemele de la școală, m-am așezat lângă acvariu și l-am privit pe Neptun înotând liniștit. Am putut simți că anxietatea mea se estompează încet, înlocuită de un sentiment de pace și confort. Totul a mers bine până într-o noapte furtunoasă de vară. Ploaia torențială și fulgerele au cufundat orașul în haos. Electricitatea a fost întreruptă brusc și casa a fost cufundată în întuneric. Mi-am dat seama imediat că acvariul lui Neptun nu mai avea putere și filtrul și încălzitorul nu mai funcționau. Temperatura apei începe să scadă rapid. Inima mi-a bătut cu putere, am aprins lanterna și am alergat să găsesc o soluție. Am umplut sticla cu apă caldă și am pus-o în acvariu pentru a menține temperatura. Chiar și așa, când filtrul eșuează, cantitatea de oxigen din apă scade și Neptun începe să se agite. Trebuie să fac ceva repede. Mi-am dat seama că singura soluție era să merg la un magazin din apropiere cu un genera-

tor și să cumpăr un încălzitor portabil și un aerisire de urgență. Cu umbrela în mână, am alergat prin ploaie până la magazin. Apa mi-a inundat pantofii și vântul mi-a tăiat răsufierea, dar nu am putut să renunț. Am ajuns ud, dar am găsit tot ce aveam nevoie și m-am întors cât mai repede posibil

Am instalat rapid aparatele, iar aeratorul a început să pompeze oxigen în apă. În scurt timp, Neptun a început să se calmeze. Cu mâinile tremurând de la frig și emoție, am vegheat asupra lui toată noaptea. Încet-încet, temperatura apei a revenit la normal și am putut să răsufiu ușurat.

Dimineața, când curentul electric a revenit, Neptun înota din nou grațios, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Am simțit o legătură mai profundă cu el după acea noapte agitată. Am înțeles atunci că prietenia noastră, deși necuvântătoare, era construită pe încredere și sacrificiu reciproc. Neptun, axolotl-ul meu special, mi-a arătat că adevărata prietenie nu are nevoie de cuvinte, ci doar de inimă și suflet.

Iosua Gavril

Clasa a VIII-a B

Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș

profesor: Adriana Suciu

PRIETENA MEA NECUVÂNTĂTOARE

Prietena mea necuvântătoare, o iapă frumoasă și grațioasă, a devenit o parte importantă a vieții mele. Numele ei este Zia și nu este doar un animal, ci și o prietenă loială și o sursă de bucurie și liniște sufletească.

Zia este o iapă superbă, cu părul lucios, roșcat și cu ochii mari și blânzi, care strălucesc în razele calde ale soarelui, în care pare că se reflectă întreaga lume. Coama ei lungă, ondulată și mătăsoasă curge ca o cascadă și flutură în vânt atunci când galopăm împreună, oferindu-i o eleganță aparte. Când suntem împreună, simt o conexiune profundă și inexplicabilă, ca și cum am comunica într-un limbaj tainic, doar al nostru.

Zia are un temperament blând și calm, dar când vine vorba de antrenamente și de spectacole, dă dovadă de o energie pură și o atitudine deosebită. Fiecare dimineață de vară începe la grajduri, unde mă întâmpină cu un nechezat vesel și prietenos, cu ochii strălucind de bucurie și cu copitele tropăind de entuziasm. O perii cu grijă, observând orice detaliu și intuindu-i orice gând. Îi vorbesc încet și ea mă răsplătește cu gesturi tandre, precum atingerea cu botul fin. Atunci o liniște profundă mă învăluie.

Antrenamentele noastre zilnice sunt momente de neuitat. Fiecare pas grațios pe nisipul fin și orice element de dresaj îmi oferă adrenalină, dar și o mândrie incomparabilă. Zia pare să simtă fiecare gând al meu și-mi răspunde energic la toate semnalele, astfel amândouă devenind un întreg. În timpul acestor escapade, timpul pare să se oprească, iar toate grijile și stresul dispar, lăsând loc doar pentru libertate și concentrare.

Zia m-a învățat multe despre răbdare, finețe, grijă, control, dar și iubire și loialitate. Am învățat să apreciez momentele simple și să trăiesc clipa, să fiu conștientă de tot ceea ce mă înconjoară. Relația noastră se bazează pe respect și încredere, asigurându-mă că nimic nu o face incomodă sau nesigură.

Fiecare zi petrecută cu ea este o binecuvântare și sunt foarte recunoscătoare pentru ea. Prietenia noastră este o legătură specială, care îmi aduce liniște sufletească și o bucurie imensă. M-a învățat despre disciplină, responsabilitate, organizare și perfecțiune. Emoțiile pe care le trăiesc alături de ea nu pot fi descrise în cuvinte, ci doar simțite.

Zia nu este doar o iapă. Este o prietenă adevărată, este un suflet. Este familie și o parteneră care va avea un loc special în inima mea tot timpul.

O prietenie adevărată, mai ales cu un animal, nu se poate explica prin cuvinte și o poți înțelege numai dacă o trăiești. Numele și prenumele elevului:

ALDEA ADRIANA-DENISA

Clasa a VIII-a A

Școala Gimnazială Nr. 4 Mediaș, Județul Sibiu

Profesor coordonator: VasIU Daniela-Grațiana

AMINTIRI...

Ca orice altă ființă, și eu caut permanent validare din partea unei persoane dragi, deoarece semnifică un act de iubire, iar lumea a fost creată din esența ei. Această ființă poate deveni o parte importantă a existenței noastre, însă această latură din viața mea tocmai s-a ofilit, dar o să îmi amintesc de roadele sale și cum o vedeam crescând.

De când eram mic, m-am simțit protejat de ea: cățelușa mea era ca o mamă grijulie, cu urechile ascuțite, blana stufoasă și aurie precum spicul de grâu și ochii imenși care mă alintau în fiecare zi. Dar, în ultima perioadă, am schimbat rolurile, eu devenind protectorul ei.

Acum, în loc să mă lamentez, cum ar face majoritatea oamenilor, prefer să-i mulțumesc pentru tot și să mă las purtat de amintiri, deoarece a fost alături de mine de la început.

O să-mi rămână în minte momentele când ne jucam împreună până la apus. Jocul nostru preferat era pasarea unei mingi de la unul la celălalt, dar ea nu era foarte bună la acest joc și îmi spargea tot timpul mingile. Seara, când mergeam spre casă, făceam o plimbare prin parc și ne opream pe aceeași bancă, de unde stăteam privind apusul. Încă țin minte cum lumina lunii se reflecta în ochii ei, iar în acele clipe, simțeam o fericire profundă și nemărginită, ca și cum întreaga lume s-ar fi oprit în loc doar pentru noi.

Îmi amintesc de zilele ploioase, când stăteam împreună în casă, ascultând cum picăturile de ploaie loveau ușor fereastra. Ea se cuibărea lângă mine, iar căldura blăunii sale mă liniștea.

Prietenul meu necuvântător nu era doar un simplu animal de companie. În fiecare zi, mă învăța să iubesc mai mult, să fiu mai răbdător și să prețuiesc momentele simple. De aceea, chiar dacă acum nu mai este fizic lângă mine, amintirea sa va trăi veșnic în inima mea, ca un foc de tabără care nu se stinge niciodată, răspândind căldură și lumină în cele mai întunecate colțuri ale sufletului meu.

Amintirea ei va continua să fie o parte din mine, fiecare pas pe care îl fac fiind umbrat de pașii pe care i-am făcut împreună. Și, chiar dacă nu pot atinge blana ei moale sau privi în ochii ei senini și iubitori, știu că de undeva mă încurajează să merg înainte. Îmi șoptește să zâmbesc, să iubesc și să prețuiesc fiecare moment, pentru că în inima mea, ea va trăi mereu, eternă și pură, ca o stea călăuzitoare în noaptea vieții mele.

Numele și prenumele elevului: **VINCZE CHRISTIAN-RAUL**

Clasa a VIII-a A

Școala Gimnazială Nr. 4 Mediaș, Județul Sibiu

Profesor coordonator: VasIU Daniela-Grațiana

PRIETENUL MEU NECUVÂNTĂTOR

Prietenul meu necuvântător este Paco, câinele meu. Paco este un Parson Russell Terrier foarte simpatic, drăguț și sensibil.

Nu mă așteptam vreodată ca un câine să mă facă așa de fericit, dar se pare m-am înșelat.

Paco este un suflet mare, plin de iubire, veselie și energie care aduce lumină în fiecare zi a vieții mele. Blana lui moale, mătăsoasă și ochii plini de viață îl fac irezistibil. Îi place să alerge prin parc, să se joace cu mingea și să se tăvălească prin iarbă.

Paco nu este doar un câine, ci și un prieten adevărat. El simte când am nevoie de o îmbrățișare sau de o prezență liniștitoare, când sunt fericit sau trist. Paco este un tovarăș de nădejde, care mă înțelege, chiar dacă este doar un animal.

Legătura dintre mine și el este una specială și profundă. Când văd cum se uită la mine, simt iubire necondiționată și înțelegere. Fiecare zi petrecută alături de el este o binecuvântare, iar fiecare moment împreună este o amintire prețioasă.

Paco nu este doar un câine, ci un membru iubit al familiei mele. În prezența lui, simt că sunt acasă, oriunde m-aș afla. Prin loialitatea și dragostea lui necondiționată, Paco aduce fericire și lumină în viața mea, transformând fiecare zi într-o adevărată bucurie.

Numele și prenumele elevului: **METEA EVELIN**

Clasa a VIII-a A

Școala Gimnazială Nr. 4 Mediaș, Județul Sibiu

Profesor coordonator: VasIU Daniela-Grațiana

O AMINTIRE LĂSATĂ ÎN TRECUT

Prietenia, un sentiment sau, mai degrabă, o conexiune emoțională specială, pe care o împărtășești cu altă ființă, chiar și necuvântătoare. În viață nimic nu este permanent. Oamenii se schimbă, sentimentele dispar, iar conexiunile, cu timpul, devin tot mai slabe și neînsemnate pentru ceilalți.

În toți acești ani am învățat că încrederea și promisiunile sunt doar vorbe spuse în vânt, iar faptele sunt cele care vorbesc, fără a rosti niciun cuvânt și fără a pretinde că sunt cineva ce nu sunt. Animalele sunt cele care, atunci când ai cea mai mare nevoie de cineva, sunt acolo fără să întrebe și fără să caute vreo răsplată.

Cea mai veche prietenă a mea niciodată nu m-a întrebat de ce plâng sau de ce în unele zile nu puteam să mă conving să mă ridic din pat și să duc o altă zi până la capăt. Niciodată nu a stat pe gânduri atunci când m-a văzut că sunt pe cale să cedez, iar toată lumea îmi întorcea spatele sau era prea preocupată de propria viață și persoană. A fost lângă mine și nu m-a judecat pentru greșelile pe care le-am făcut de-a lungul timpului petrecut împreună. Nu m-a părăsit pentru altcineva atunci când uitam de ea și nu îi mai ofeream atenția cuvenită. Cea mai veche prietenă a mea se așeza ore în șir lângă mine pe pat sau pe jos și nu își mișca boticul de pe pieptul și fața mea înlăcrimată până când nu simțea că puteam respira cu ușurință din nou. Ea - cu năsucu-i mic și umed sau cu pernițele de pe lăbuțele sale pe umerii mei atunci când ne plimbam împreună prin casă noaptea, deoarece îmi era frică de monștrii ce se ascundeau în întuneric după vizionarea unui film de groază - îmi arăta că mă iubește prin fapte, nu prin vorbe, prin priviri, nu prin cuvinte. Cu ochii îmi spunea mereu că mă iubește.

Pe prietena mea cea mai bună o chema Idalia, ceea ce pe italiană înseamnă: „Uite soarele!”. Eu i-am ales acest nume, deoarece de prima oară când am văzut-o, mi-a luminat viața și știam că așa va face până în ultima ei zi. Idalia nu era un animal special, era doar o pisică mică și bolnavă pe care a salvat-o mama mea din fața unei mașini cu câteva zile înainte de ziua mea de naștere. Era mică și neajutorată, având doar câteva zile și fiind abandonată de mama ei. Nu putea vedea, nu știa să mănânce și nu putea umbla, la fiecare pas căzând din picioare.

M-am atașat repede de ea și am avut grijă de această ființă cum am putut eu mai bine. Am învelit-o cu hainele mele vechi, stăteam toată ziua cu ea și o hrăneam, iar apoi exersam cu ea și o învățam cum să facă primii pași. O iubeam mai mult ca orice și, având grijă de ea, uitam de grijiile și de problemele mele zilnice. Era mereu lângă mine și eram singura persoană care o putea calma atunci când plângea și era confuză de tot ce se întâmpla în lumea aceasta ciudată și mult prea agresivă și încurcată pentru ea.

A adus pe lume, un pisoiaș mic și gri, cu ochii de un albastru asemenea cerului. Idalia își strângea mereu toate puterile pentru a avea grijă de comoara ei mică. A reușit timp de câteva luni să ducă o viață normală de mamă iubitoare, dar acestea s-au sfârșit într-un mod tragic, când a pierit, călcată de o mașină.

Am trecut greu peste toate acestea și încă îi țin zgarda, care cândva zornăia, în timp ce fugea prin curtea casei noastre, într-o cutie specială cu numele ei și o poză pe care o am întipărită tot timpul în sufletul meu și în spatele tuturor gândurilor mele.

Nu o voi uita niciodată pe singura ființă, care a reușit să mă iubească, oricât de mult m-aș fi supărat pe ea sau aș fi certat-o. Te iubesc, Idalia, mereu o voi face, de fapt! Întotdeauna îmi voi aduce aminte de tine!

Numele și prenumele elevului: **MORARAȘ ALEXANDRA-IOANA**

Clasa a VIII-a A

Școala Gimnazială Nr. 4 Mediaș, Județul Sibiu

Profesor coordonator: VasIU Daniela-Grațiana